

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118555264/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Idet jeg læste de sidste Ord, hørte jeg en Dør ovenpaa blive lukket og hurtige Trin komme ned ad Trappen. Jeg bladede hastig om og tegnede resolut en endelt Architrav med Triglypherne over: Regulæ glemte jeg rigtignok, og Stregerne vare ikke synderlig rene, min Haand rystede. Men om min Hjærtebanken skrev sig fra, hvad jeg havde læst, eller fra Frygt for at blive opdaget, skal jeg ikke kunne afgøre.

Minna satte sig med et Sytøj hos mig og lod meget tilfreds ved at se mig saa optagen af mit Arbejde. Det havde hele Dagen været trykkende Luft, nu var der kommet Skyer op, og jeg var næppe bleven færdig med de to Skitser, før det begyndte at tordne ikke saa langt borte, og snart viste der sig ogsaa spredte sorte Pletter paa Trappefliserne. Jeg hjalp Minna med at tage Dugen af Bordet, og vi gik op til de Gamle. Det var meget sjældent, at vi før Thetid opholdt os i deres lille Dagligstue. Thi da den var et Hjørneværelse mod Syd og Vest med et Vinduespar til hver Side, gjorde Eftermiddagssolen den i denne Sommers varme utaalelig hed. Mellem det ene Par Vinduer stod en lille haardt og højtstoppet Sopha, ved den anden Vinduesvæg et Bord. Over det hang tarvelige Olietryk af Kejseren og Kronprinsen, og under dem havde

Hertz anbragt en Baritet, der fulgte ham som en Slags Penat: det var et lille Portrait af Kant, et samtidigt Königsberger-Træsnit med blege Farvetoner. Philosophen var fremstillet i hel Figur, staaende ved en langbenet Skrivepult, i den Grad duknakket og skutrygget, at man skulde tro, en usynlig Haand trykkede hans Ansigt ned mod Papiret; fra den lille graa Paryk strittede en Smule Haarpiisk op over den høje kaffebrune Frakkekrave. Dette i enhver Henseende saa underlig gammeldags Billede, med sine Fugtigheds- eller Alderdoms-Pletter og den flade Mahognitræs Ramme, spredte en vis Hygge over det lave Værelse med smaa Ruder og en sand Lerbygning af en fremspringende Kakkelovn, som vistnok optog en ottende Del af Rummet.

Henne ved denne satte Minna sig snart med Ryggen mod Vinduerne for ikke at se Lynene, der næsten uafbrudt oplyste Flodens rødbrune Krumning. Naar Genskinnet slog altfor blændende om hende eller naar Tordenskraldet var saa voldsomt, at Huset rystede med klirrende Ruder, fór hun sammen eller udstødte endogsaa et lille Skrig, skønt hun øjensynlig gjorde sig al mulig Umage for at beherske sig. Fru Hertz rejste sig fra Sophaen og beroligede hende med moderlige Kærtøgn, og den unge Pige smilede saa frejdig, hun kunde, men